

DOŠAVŠI K SEBI

4. nedjelja korizme, C

Tko bi mogao objasniti sve uzroke i razloge ljudskog htjenja i djelovanja? U nekim slučajevima čovjek je zagonetka i samom sebi. Kad čovjek nešto posve krivo učini čuje se komentar: „Ne znam što mi je bilo...“ I onda psiholozi imaju pune ruke posla pokušavajući prozreti zašto i zbog čega... Tako se onda i mi upitamo: doista, zašto čovjek griješi? Zašto čini zlo sebi i drugima? Lako ćemo se dogovoriti da je grijeh zlo u svakom pogledu. Svaki naime grijeh remeti društvene odnose, remeti čovjekov odnos prema Bogu, i, konačno, upropaštava onaj sklad koji Bog daje čovjeku. Jer, stvoreni smo na sliku Božju, otkupljeni da budemo dionici božanske naravi Isusa Krista; a po grijehu se pretvaramo u vlastitu karikaturu, u čudovišta. I onda čovjek ne može biti sretan, kako svatko od nas vrlo dobro zna. Ne može čovjek biti sretan kad narušava vlastito zdravlje ili vlastito dostojanstvo, ne može biti miran u sebi kad vidi da je uzrokom patnji drugih ljudi, ne može biti miran kad vidi kako se udaljava od Boga, Izvor života.

Zašto onda čovjek griješi? Zašto radi protiv sebe? To je ona tajna zla, *mysterium iniquitatis*. O tome danas Isus govori u nenadmašnoj prisposobi koju bismo mogli nazvati Prisposobom o izgubljenom sinu ili o milosrdnom ocu ili o zavidnom bratu.

Prisposobu znamo. Mlađi brat uzima svoje nasljedstvo i odlazi u svijet. Ne razmišlja o drugima. Ne razmišlja „na dulje staze“ kako će organizirati svoj život. Zabljesnut je velikim bogatstvom koje ima, o lagodnom životu koje mu ono može pružiti, zavarava se brzom obrtanju novca i lakom daljnjom zaradom. Pokazalo se da je mislio samo na danas, samo na užitke. Tako je vrlo brzo stigao do dna: postao je nezaštićeni siromah, ubogar u tuđoj zemlji. Bez novca, bez prijatelja, bez domovine, bez obitelji. Sam i bez ikakve podrške nije se više imao čemu nadati.

Onda je sjeo. Gladan i jadan, poderan i shrvan. Zamislio se. Zar nema više nikakve pomoći? zar je doista za sobom porušio sve mostove? I onda dolazi onaj prijelomni trenutak kojega Luka kratko i tankočutno opisuje: „Došavši k sebi reče: *'Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi!'*“ Evo zatim potpunog obrata! Mladić govori: „*Ustat ću, poći svome ocu i reći mu: 'Oče, sagriješio sam protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.'*“

Eto, samo to. Nama samo to nedostaje. Da dođemo k sebi. Da pogledamo sebi u oči i da kažemo sebi i Bogu: „*Jest, sagriješio sam!*“ Naime, polazeći od našeg ljudskog iskustva znamo vrlo dobro da nam je praktički nemoguće očuvati se od grijeha, jer „*i pravednik sedam puta na dan pogriješi*“. Naša je međutim nesreća što to ne želimo uvidjeti, što to ne želimo priznati, što nikako da dođemo k sebi i kažemo: „*Smiluj se meni, grešniku!*“ Zato nam treba biti na pameti opomena apostola Ivana: „*Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je on i pravedan: otpustit će nam grijehe. i očistiti nas od svake nepravde*“ (1 Iv 1,8-9).

Korizma je vrijeme obraćenja i pokore. Naučimo li priznavati svoje grijehe i odvažimo li se uvijek iznova vraćati svome Ocu, naučili smo ono što je bitno.

Zvonko Pažin